Αἱ ἐφημερίδες τῆς «Βραδυνῆς»

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΡΕΛΘΟΥΣΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

I

Σ. Συμφωνική τῶν Συνδρομητῶν.— Μιὰ ἐρώτησις : Γιατὶ τόσοι Μουσικοὶ παίζουν ἀκριβῶς ὅ,τι δὲν ταιριάζει στὴ φύσι καὶ τὸν χαρακτῆρά τους ;

Μοῦ φαίνεται πὼς ἡ Μαρίκα Παπαϊωάννου μὲ τὰ τόσα της ἐξαιρετικὰ μουσικὰ χαρίσματα θά μᾶς παρουσίαζε πολὺ πιὸ κολακευτικὰ τὴν προσωπικότητά της μὲ ἕνα κοντσέρτο τοῦ Μότσαρτ, παραδείγματος χάριν ἀντὶ τοῦ Λίστ τὸν ὁποῖον μᾶς ἔπαιξε. Μιὰ τόσο εὐαίσθητη καὶ πέρα γιὰ πέρα γυναικεία φύσι, ποὺ ξεύρει ν' ἀποδίδῃ μὲ τόση λεπτότητα, τά σπασμένα, τά αἰθέρια χρώματα ἑνὸς Ντεμπουσσὺ ἔτσι ὅπως φωτίζονται ἀπὸ τὸ θαμπὸ φῶς ἑνὸς λυκόφωτος δὲν ἦταν δυνατὸν παρὰ νὰ αἰσθανθῇ τὶς καθαρῶς φυσικὲς, τὶς πνευματικὲς της δυνάμεις νὰ λυγίζουν μὲ αὐτὸ ποὺ ἀνέλαβε.

Καὶ γιὰ τὸν Βολωνίνη ἦταν ἕνα σφάλμα τὸ ἐξαιρετικὰ παθητικὸ ποίημα τοῦ Σανσὸν, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἀνταποκρίνεται ἰδίως ὑπὸ ἔποψιν δυνάμεως ἤχου.

Κοντὰ σ' αὐτὰ μᾶς ἐχάρισεν ὁ Μητρόπουλος μιὰ ἐξαιρετικὰ ζωηρὴ — ἴσως μὲ περισσότερη ἐξωτερικὴ ὁρμὴ παρὰ μὲ ἐσωτερικὴ ταραχή—ἀπὸ δοσι τοῦ Δὸν Ζουάν τοῦ Στράους.

Τὴν σημαντικὴ αὐτὴ, τήν ἀξιοσημείωτη ἐπιτυχία ἑνὸς μεγαλοφυοῦς Ρωμαντικοῦ ποὺ εἶχεν εὕρῃ πιὰ τὸ δρόμο του παρ' ὅλο τὸ βάρος μὲ τὸ ὁποῖον εἶνε ὁλόκληρος κόσμος τοῦ Λίστ καὶ τοῦ Βάγνερ ἐπίεζε τοὺς νέους.

Ἀλλὰ γιὰ ὀνομα τοῦ Θεοῦ ἂς ἀφήσωμε πιὰ αὐτὲς τὶς δυστυχισμένες «εἰκόνες τοῦ Μπαῖκλιν», ἂς τὶς θάψωμε ἀφοῦ δὲν μποροῦν νά μᾶς ποῦν τίποτα καλὸ γιὰ τὸν Μὰξ Ρέγγερ.

Ἐλέχθη καὶ ἄλλοτε ἐδῶ ὅτι ὁ Ρέγγερ μὲ τὸ ἔργον αὐτὸ θέλησε ἁπλούστατα νὰ ὑποκλιθῇ μπρὸς στὸ εἶδος τῆς μουσικῆς, τὸν ἐμπριοσιονισμὸ γιὰ ὀρχήστρα, ποῦ ἐγκαινίασε τήν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ Ντεμπουσσύ. Πρόκειται λοιπὸν μόνον γιὰ μιὰ τυπικὴ εὐγενικὴ χειρονομία, γιὰ μιὰ πρᾶξι ποῦ δὲν ἐσπρωχνετο ἀπὸ καμιὰν ἀπολύτως ἐνδόμυχη φωνή.

II

Ζὰν Κούμπελικ.— Εἶνε κάπως θλιβερὸ ν' ἀκούῃ κανεὶς τὸ παίξιμον αὐτοῦ τοῦ καλλιτέχνου. Ὅταν ὄυλλο γίζεται τὴ θρυλικὴ λάμψι ποὺ ἐφώτισε τὸ ὄνομά του κάποτε εἶνε κυριολεπτικῶς ἐπίπονο νὰ παρακολουθήσῃ αὐτὸ τὸ παίξιμο ποὺ δὲν εἶνε παρὰ μιὰ ἠχητικὴ σκιά.

Μοιάζει πραγματικῶς τὸ βιολὶ αὐτὸ ποῦ δὲν ἔχει φωνὴ σάν ἕνα φάντασμα. Ἔχει κάτι τὸ φρικιαστικὸ ποὺ γίνεται ἀσφαλῶς ἀκόμα φρικιαστικώτερο μὲ τὸ δαιμονισμένο μηχανισμὸ τοῦ ἀρτιστεροῦ χεριοῦ.

Ἡ ἐντελῶς ἄδεια παράταξις τεχνικῶν δυσκολιῶν, χωρὶς καμμιὰ ἐμψύχωσι χωρὶς οὔτε αὐτὸ τὸ ἐξωτερικὸ ταμπεραμάν, κατεβάζει τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν σχεδὸν στὸ ἐπίπεδο μιᾶς μηχανῆς.

Ἐλέγετο φυσικὰ πάντα ὅτι ὡς μουσικὸς δὲν ὑπῆρξε ποτὲ σπουδαῖος ἀλλὰ φαίνεται ὅτι εἶχε μαζὶ μὲ τὴν ἀκόμα καὶ τώρα φοβερὰν δεξιοτεχνία του ἕνα δυνατότατο τόνο.

Αἴ λοιπόν ! ἐμεῖς ποὺ δὲν τὸν ἀκούσαμε τότε μόλις μποροῦμε νὰ φαντασθοῦμε κάτι τέτοιο.

Μονάχα στὸν Παγκανίνι καὶ τὸν Σαραζάτ τῶν ὁποίων τὶς ἀκροβατικὲς δυσκολίες ἐκτελεῖ καὶ σήμερα ἀκόμα μὲ μιὰ ἄφθαστην βεβαιότητα καὶ μετὰ μιὰ καταπληκτικὴ εὐκολία βρίσκομαι μερικὲς ἀναλαμπὲς τοῦ παληοῦ μεγαλείου.

Γιὰ τὰ ἄλλα εἶνε καλλίτερα νὰ μὴ ποῦμε τίποτα.

III

Πανηγυρικὴ συναυλία ἐπὶ τῇ εὐκαιρία τῆς Δεκαετηρίδος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὠδείου.— Ἂν μποροῦσε νὰ μαρτυρήσῃ κάτι ὑπὲρ τῆς ζωτικότητος τοῦ νεαροῦ ἀκόμη ἱδρύματος, τότε ἀσφαλῶς ἡ βραδυὰ αὐτὴ θὰ ἦταν ἡ καταλληλότερη γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό. Τὸ πρόγραμμά της ὁλόκληρο ἐξετελέσθη ἀπὸ διπλωματούχους του.

Μοῦ εἶνε ἐξαιρετικὰ εὐχάριστο νὰ τονίσω ὅτι ὅλα ὅσα παρουσιάσθησαν γενικῶς εὑρίσκοντο σ' ἕνα ἀξιοπρεπέστατο ἐπίπεδο.

Καὶ πρῶτα πρῶτα ἡ κυρία Σωμερίτη ποῦ ἀπέδωσε τὸ Καρναβάλι τοῦ Σοῦμαν μὲ πολλὴ θερμότητα καὶ λεπτότατη καλαισθησία. Μιά πραγματικά προικισμένη φύσις μὲ πολλὴ μουσικότητα ποῦ τιμᾶ τὴν ἐξαίρετη καθηγήτρια της δεσποινίδα Παν^{α}.

Ἡ κυρία Λιώση ἀπὸ τὴν σχολὴ τοῦ κ. Πινδίου ἔχει μᾶλλον ἕνα δεξιοτεχνικὸ ταμπεραμάν, διαθέτει πολλὴν δύναμιν καὶ τεχνικὴν ἄφογον ἔτσι ἡ ἐπιτυχία της μὲ τὴν Ἐτοὺτ-αν-φὸρμ νὲ βάλσιοῦ Σὲν Σὰνς ἦταν πλήρης.

Τὸ βιολὶ τῆς κυρίας Κυριώτη ἄρεσε πολὺ μὲ τὸν ἁπαλὸ του τόνο, τὴν τεχνικὴ εὐχέρεια καὶ τὴν εὐγενικὴ καλλιτεχνικὴ ἀντίληψι ποῦ ἐχαρακτήριζε τὴν ἀπόδοσι.

Δὲν διαθέτω δυστυχῶς ἀρκετὸ χῶρο γιά νά πῶ γιὰ ὅλους τοὺς συμπαθῶς ἀναλόγως πρὸς ὅτι μᾶς ἔδωσαν. Θὰ ἀρκεσθῶ μονάχα νὰ τοὺς ὀνομάσω : Ἡ κυρία Καμπίτση (πιάνο) ὁ κύριος Λάμπρου (βιολοντσέλο) ἡ κυρίες Τερέντσιο καὶ Ἀνασταράκη (ἀπαγγελία καὶ ἄρπα) ἡ δεσποινὶς Τουρλιτάκη (τραγοῦδι).

Πρέπει μ' ὅλα ταῦτα νὰ τονίσω πῶς ὅλοι προσπάθησαν μ' ὅλες τους τὰς δυνάμεις νὰ παρουσιάσουν τὸ ἴδρυμα εὐπρόσωπο καὶ τὸ κατώρθωσαν. Ἔγινε σοβαρὴ ἐργασία καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ γίνεται.

Αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερο καὶ δικαιότερο ποῦ μπορεῖ νὰ λεχθῇ γιὰ τὸν πανηγυρισμὸ τῆς Δεκαετηρίδος.

ALEX THURNESISEN